

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Tertiæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtru[m] peccator accedens ad hoc sacramentum sit repellendus? 6

urn:nbn:de:hbz:466:1-38725

Vtrum sacerdos debeat denegare corpus Christi peccatori petenti?

483

*In q. 81.
a 2. co. c.
ad 2. et 4
d. 9. a. 5.
q. 1. p. 10.
c. 9. 2.
so. et quo.
5. ar. 12.*

AD sextum sic proceditur. Videtur, quod sacerdos debeat denegare corpus Christi peccatori petenti. Non enim est faciendum contra Christi præceptum, propter vitandum scandalum vel infamiam alicuius. Sed Dominus præcepit Matt. 7. Nolite sanctum dare canibus. Maxime autem datur sanctum canibus, cum hoc sacramentum peccatoribus exhibetur. Ergo neque propter vitandum scandalum, neque propter vitandam infamiam alicuius, debet hoc sacramentum peccatori petenti dari.

¶ 2. Præterea, De duobus malis minus malum est eligendum. Sed minus malum esse videtur, si peccator infametur, vel etiam si ei hostia non consecrata detur, quam si sumens corpus Christi, mortaliter peccet. Videtur ergo hoc potius esse eligendum, quod vel infametur peccator petens corpus Christi, vel etiam quod detur ei hostia non consecrata.

¶ 3. Præterea, Corpus Christi interdum datur suspectis de crimine, ad eorum manifestationem: legitur enim in Decr. 2. q. 4. Sæpe contingit, ut in monasterijs monachorum, furta perpetrentur. Idcirco statuimus, ut quando ipsi fratres de talibus expurgare se debent, Missa ab Abbate celebretur, vel ab aliquo ex presentibus fratribus: & sic expleta Missa, omnes communicentur in hæc verba, Corpus Christi sit tibi hodie ad probationem & infra*, Si episcopo aut presbytero aliquod maleficium fuerit imputatum, pro singulis Missam celebrare debet, & communicari, & de singulis sibi imputatis, innocentem se ostendere. Sed peccatores occultos non oportet manifestari: quia si frontem verecundiz abiecerint liberius peccabunt, ut August. dicit in lib. de verbis Domini. Ergo peccatoribus occultis non est corpus Christi dandum, etiam si petant.

SED contra est, quod super illud Psalm. 21.

Man-

*In decr.
2. q. 4. c.
24. Sæpe
contingit.**cap. 27.*

Manducaverunt & adorauerunt omnes pingues terra, dicit August. * Non prohibebat dispensator pingues terra, id est, peccatores mensam Domini manducare.

*Refertur
de cos. d.
2. c. Non
phibeat
tom. 9.*

RESPONDEO dicendum, quòd circa peccatores distinguendum est. Quidam enim sunt occulti, quidam verò manifesti, scilicet per euentiam facti: sicut publici vsurarij, aut publici raptore: vel etiam per aliquod iudicium ecclesiasticum vel seculare. Manifestis ergo peccatoribus non debet etiam petentibus sacra communio dari. Vnde Cypr. scribit ad quemdam, Pro dilectione tua consulendum me existimasti, quid mihi videatur de histrionibus, & mago illo, qui apud vos constitutus adhuc in artis suæ dedecore perseuerat: an talibus sacra communio cum cæteris Christianis debeat dari. Puto nec maiestati diuinæ, nec Euangelicæ disciplinæ congruere, vt pudor & honor Ecclesiæ tam turpi & infami contagione fœdetur. Si verò non sunt manifesti peccatores, sed occulti: non potest eis petentibus sacra communio denegari. Cum enim quilibet Christianus ex hoc ipso quòd est baptizatus, sit admissus ad Dominicam mensam, non potest eius suum tolli, nisi pro aliqua causa manifesta. Vnde super illud 1. Cor. 5. Si is qui frater nominatur inter vos, &c. dicit gl. August. * Nos à communione quemquam prohibere non possumus, nisi aut sponte confessum, aut in aliquo iudicio ecclesiastico vel seculari nominatum atque conuictum. Potest tamen sacerdos, qui est conscius criminis, occultè monere peccatorem occultum, vel etiam in publico generaliter omnes, ne ad mensam Domini accedant, antequam de peccatis pœniteant, & Ecclesiæ reconcilientur. Nam post pœnitentiam & reconciliationem, etiam publicis peccatoribus non est communio deneganda, præcipue in articulo mortis. Vnde in concilio Carthaginensi legitur *, Scenicis atque histrionibus, cæterisque huiusmodi personis,

*li. 1. epist.
epi. 10. in
prim.*

*in lib. de
medicin.
pœnit. 6.
3 in me.
tom. 9.*

*in cos. 3.
Carthag.
can. 35.*

bb 2 vel

vel apostatis conuersis ad Deum, reconciliatio non negetur.

Ad primum ergo dicendum, quòd sancta prohibentur dari canibus, id est, peccatoribus manifestis. Sed occulta non possunt publicè puniri, sed sunt diuino iudicio reseruanda.

Ad secundum dicendum, quòd licet peius sit peccatori occulto peccare mortaliter, sumendo corpus Christi, quàm infamari: tamen sacerdoti ministranti corpus Christi, peius est peccare mortaliter, infamando iniuste peccatorem occultum, quàm quod ille mortaliter peccet: quia nullus debet peccatum mortale committere, vt alium liberet à peccato. Vnde August. dicit † in lib. quæst. super Genes. Periculosissime admittitur hæc compensatio, vt nos faciamus aliquid mali, ne alius grauius malum faciat. Peccator tamen occultus potius deberet eligere infamari, quàm indignè ad mensam Domini accedere. Hostia tamen non consecrata nullo modo debet dari loco consecrata: quia sacerdos hoc faciens, quantum in se est, facit idololatrare illos, qui credunt esse hostiam consecratam, siue alios presentes, siue etiam ipsum sumentem: quia vt August. dicit *, Nemo carnem Christi manducet, nisi prius a doct. Vnde extra de celebratione missæ cap. de homine, dicitur, Licet is qui pro sui criminis conscientia reputat se indignum, peccet grauius, si se ingerat irreuerenter ad illud: grauius tamen videtur offendere, qui fraudulenter illud presumpserit simulare.

Ad tertium dicendum, quòd decreta illa sunt abrogata per contraria documenta Romanorum Pontificum. Dicit enim Stephanus Papa *, Ferri candentis vel aquæ feruentis examinatione, confessionem extorqueri à quolibet, sacri canones non concedunt. Spontanea enim confessione, vel testium approbatione, publicata delicta commissa sunt regimini nostro iudicare: occulta verò & incognita, illi sunt relinquenda, qui solus nouit corda filiorum hominum.

*in q. 42.
tom. 4.*

*in ps. 98.
cir. med.
exposit.
tom. 8.
† In Dec.
li. 3. tit. 41
c. 7. in fi.*

*Refertur
de cõf. d.
2. q. 4. c.
21. consu-
tuilli.*

num. Et idem habetur extra de purgationibus 7. cap. ex tuarum. In omnibus enim talibus esse videtur Dei tentatio, unde sine peccato fieri non possunt. Et grauius videretur, si in hoc sacramento, quod est institutum ad remedium salutis, aliquis incurreret iudicium mortis. Unde nullo modo corpus Christi debet dari alicui suspecto de crimine, quasi ad examinationem.

ARTIC. VII.

Utrum nocturna pollutio aliquem impediit à sumptione huius sacramenti?

Ad septimum sic proceditur. Videtur, quod nocturna pollutio non impediit aliquem à sumptione corporis Christi. Nullus enim impeditur à sumptione corporis Christi, nisi propter peccatum. Sed nocturna pollutio accidit sine peccato: dicit enim Aug. 12. sup. Genes. ad lit. Ipsa phantasia, quæ fit in cogitatione sermocinantis, cum expressa fuerit in visione somniantis, vt inter illam & veram coniunctionem corporum non discernatur: cõtinuo mouetur caro, & sequitur quod eum motum sequi solet, cum hoc tam sine peccato fiat, quàm sine peccato à vigilantibus dicitur: quod vt diceretur, proculdubio cogitatum est. Ergo nocturna pollutio non impedit hominem ab eius sacramenti sumptione.

¶ 2. Præterea, Greg. dicit † in epist. ad Augustinũ episcopum Anglorum, Si quis sua coniuge non cupidine voluptatis captus, sed tantum procreandorum liberorum gratia vitur, ille profecto siue de ingressu Ecclesiæ, siue de sumendo corporis Dominici mysterio, suo est iudicio relinquendus: quia prohiberi à nobis non debet accipere, qui in igne positus, nescit ardere. Ex quo patet quod carnalis pollutio etiam vigilantis, si fit sine peccato, non prohibet hominem à sumptione corporis Christi. Multo igitur minus prohibet nocturna pollutio dormientis.

¶ 3. Præterea, Nocturna pollutio videtur solam immundiciam corporalem habere. Sed aliæ im-

Eb 3 anu-

In Decr. li. 5. tit. 34 cap. 8. Ex tuarum.

484

2. 2. q. 154. a. 5. q. 4. d. 9. ar. 4. q. 2. q. ver. 9. 28. ar. 3. ad 6. * li. 12. c. 15. 7 me. tom. 3.

in fin lib. 12 regi. str ad 10 interrogacionem. Aug. c. 10. no longe a f. & habetur 33. q. 5. c. 7. post me.